

Sunce. Voda. Obala. Na obali djevojčica. Zgrće pjesak i govor: »Što ovdje ima divne zemlje! Crvene, bijele, žute, plave...« Tom šarenom zemljom posipa se po ramenima, po kosi, svuda, nemilice, i, onako za sebe, pjevuši: »Što uživam! Nikako ne mogu da preuživam! Uživam kao lijepo vrijeme!« Na čuđenje izvjesne okoline puštam je da tako uživa i mislim kako govoriti o toj radosti i misliti na nju, gledati je, i biti u njoj trajno — znači odista biti u lijepom vremenu, onom što ima svoju vlastitu, tihu, skrivenu svjetlost dovoljnu da nam sve osvijetli. U njoj prepoznajemo svoje vlastito lice i vlastitu riječ...

Ona će nas uvijek, kao tanana zlatna nit, unatoč svih metamorfoza koje smo proživjeli, svih novih oblika što nas zarobljavaju, odvesti do našeg izvorišta, do onih davnih obala, bašta, staza gdje se zabilježilo čudo vlastitog videnja svijeta, odakle potiču sve osnovne vrijednosti života i sva elementarna mudrost življjenja.

Gledam tako radost djetinjstva i vidim ljubav što ga je stvorila i što ga produžava.

Njime je, kao zlatnim tkivom, kao strujom krvi, prožeta sva, do dna. Uplovila je u taj začarani svijet sudbinski i nepovratno. Svici i ptice djetinjstva na njenom su dlanu kao saputnici. Srećna je ta ljubav, ali i neizmjerno zabrinuta, puna strepnje da glasnom rječju te ptice i svice ne poplaši, da ih svojom slijepom snagom ne zarobi i vlastitom brigom ne zabrine.

Zato se stišava i smiruje u odricanju.

LILIPUT

*Malena zvijezdo jedina
sa devet si me stotina
i devet niti skrovitih
i lanaca tajnovitih
vezala na svom putu
u svom Liliputu
i ključem sreća djetinje —
madrijom drevne svetinje
zatvorila sve kapije
da mi ni miso ne smije
ići u druge svjetove
u neke svoje vrtove
gdje nema tvojih ptica
i šarenih ti krpica
ni dvorova ni piljaka
sa družinom patuljaka*

*Zatvorila si kapije
da mi ni srce ne smije
ići u svoje čutanje
u neke svoje sanje
sve dok te mame klikeri
i moje priče s večeri
sve dok me sama ne pustiš
i samu me ne ostaviš
budućeg jednog dana
kada će ispričana
biti i zadnja priča
od bobaka i zvončića
i kada će potonuti
poslednji kliker krilati
tvoj najdraži staklenac
u neki tihu zdenac*

*Tada ćeš slutim najprije
otključati sve kapije
skinuti niti skrovite
i lance mi tajnovite
pa krenuti lakanoga
iz Liliputa maloga
za svojim bijelim pticama
neznanim nekim dvorima*

*A ja ću zvijezdo jedina
svikla na ropstvo godina
i toga lijepog dana
ostati začarana
sred tvoga djetinjeg grada
i kao Šeherezada
dok sat za satom odmiče
nizati drage priče
sjedeći pokraj zdanca
u sjaju tvog staklenca.*

1. Svet u kome živimo, dakle SVET, sačuvan je od reči SVE i lepog i toplog slova sa raširenim rukama, slova T. Detinjstvo vidi SVE, ali i još više od toga, vidi još nešto pod čarobnim slovom T, vidi i čuje, razume i druguje sa TAJNAMA, a SVE plus T(ajne) jednako je SVET. Sve što se vidi i čuje, sve što se opipa i prekorača jeste realističko veliko na zemlji SVE. Ali to još uvek nije čitav SVET, još mu nedostaju tajne, a tajne ga čine čarobnim i maštovitim i večito nedokučivim. I te tajne detinjstvo razume.

2. DETINJSTVO — najjači dokument za apsolutno prihvatanje isključivo OPTIMIZMA.

3. DETINJSTVO nikada ne napušta čoveka. ONO KOMANDUJE I STARCIMA.

4. SVAKA PESMA JE ZASEJANA U DETINJSTVU, PA, PREMA TOME, SVE PESME OVOG SVETA, MINULOG, SADAŠnjEG I BUDUĆEG SU PESME, RAVNOPRAVNE PESME DETINJSTVA.

NAJTIŠA PESMA¹⁾

PST
PSSSSSSSSST

STAVITE NA USTA PRST

I KAZITE:

KATANAC,

LANAC,

KOM IZLETI

VRABAC,

TAJ JE

ZELENI ŽABAC.

PST

PSSSSSSSSST

PEVA SE PESMA NAJTIŠA,

MEKA KO LETNJA KIŠA,

KO LEPET LEPTIROVIH KRILA,

KO ŠAPAT SVILA.

PST

PRST

NA USNU

PEVA SE NAJTIŠA PESMA —

JEDVA ČUJNO DISANJE BEBE U SNU.

¹⁾ Oslanjajući se na autorov odgovor pod brojem 4, priredivač ankete dodaje ovu pesmu iz Lukićevog opusa »ravнопravnih pesama detinjstva«, a radi ravнопravnosti tekstova u okviru ove ankete.